

ת"פ (תל אביב) 23086-02-21 - מדינת ישראל נ' יאנה קנטור

ת"פ (תל-אביב-יפו) 23086-02-21 - מדינת ישראל נ' יאנה קנטורשלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 23086-02-21

מדינת ישראל

ע"י עו"ד ענבר פינסקר ועו"ד אריאל גטני

נגד

יאנה קנטור

ע"י עו"ד יעקב שקלאר ועו"ד מתן טביבי

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[24.07.2024]

כבוד השופט איתי הרמלין

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על סמך הודאתה במסגרת הסדר טיעון בשני אישומים. באישום הראשון הורשעה בעבירות של קבלת דבר במרמה והונאה בכרטיס חיוב. זאת על כך שבשנים 2017 עד 2020 הציגה מצגי שווא בפני מכריה כאילו היא חולה בסרטן. שלושה ממכריה נתנו לה זכות מוגבלת להשתמש בכרטיסי האשראי שלהם לשם הפקדת ערבות כספית ובשל טענתה שהיא זקוקה לסיוע כספי למימון טיפולים בסרטן. בניגוד להרשאה שנתנו לה מכריה, השתמשה הנאשמת בכרטיסי האשראי שלהם לביצוע עסקאות בסכום כולל של כ-100,000 ₪ למימון שהותה לבתי מלון ועסקאות נוספות. כשפנו אליה מכריה לברר את פשר החיובים, היא שילמה את מרבית הכסף ישירות לבתי העסק. באישום השני הורשעה הנאשמת בעבירות של זיוף בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף. זאת בשל כך שבינואר 2020 כאשר במסגרת חקירת הפרשה שבה עוסק האישום הראשון התבקשה הנאשמת על ידי המשטרה להמציא אישור שאמנם חלתה בסרטן, היא מסרה למשטרה מסמך מזויף שכאילו נחתם על ידי רופאה בבית חולים שלפיו היא חולה בסרטן (לא ידוע אם זייפה את המסמך בעצמה או שהזמינה את הזיוף מאדם אחר).

2. במעשיה פגעה הנאשמת באופן משמעותי בזכות הקניין של מכריה ובאוטונומיה שלהם לבחור מה לעשות בכספם, כמו גם באמון בין פרטים בחברה וכנגזרת מכך גם ביכולתם של נזקקים אמיתיים להסתייע בחברה להקלת מצוקותיהם. בצד זאת היא פגעה גם במעמד החקירה הפלילית ובאמון הניתן במסמכים רפואיים.

3. במסגרת הסדר הטיעון הודיעה התביעה במקור שתעתור להטלת עונש של 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות. ואולם, לבסוף החליטה התביעה לתמוך בהמלצת שירות המבחן להטיל על הנאשמת 300 שעות שירות לתועלת הציבור בצד מאסר על תנאי. הסניגור לעומתה עתר לביטול הרשעתה של הנאשמת ולהטלת 100 שעות של"ץ בלבד.

4. לנוכח השינוי בעתירתה העונשית לא ציינה התובעת בטיעוניה מהו מתחם העונש ההולם המדויק שממנו היא מסכימה שעל בית המשפט לחרוג לקולא. עם זאת, היא הפנתה למספר פסקי דין העוסקים בעבירות מרמה שבהם נקבעו בערכאות הדיוניות מתחמי ענישה בעבירות אלה: רע"פ 2163/19 איתמר מרכוס נ' מדינת ישראל (3.4.2019) - מתחם שבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד שנה מאסר בפועל; רע"פ 3566/21 יוני אספוב נ' מדינת ישראל (24.5.2021) - מתחם שבין 10 חודשי מאסר בפועל לשנתיים מאסר בפועל; רע"פ 8778/18 צלאח שאויש נ' מדינת ישראל (24.12.2018) - מתחם שבין חמישה חודשי מאסר בפועל לשנה מאסר בפועל. יש לציין שהנסיבות העובדתיות של המרמה בתיקים אלה לא היו דומות במיוחד לאלו שבתיק שבפניי.

5. הסניגור טען שמתחם העונש ההולם מתחיל במאסר על תנאי, אך כיוון שעתר לביטול הרשעתה של הנאשמת הפנה לפסקי דין שעניינם בביטול ההרשעה ולא בקביעת מתחם העונש ההולם.

6. החוק וההיגיון מחייבים קביעה של מתחם עונש הולם גם כאשר מוסכם שיש לסטות ממנו מטעמי שיקום, שהרי מתחם העונש ההולם הוא נקודת המוצא לקביעת העונש גם כאשר בית המשפט סוטה ממנו.

7. בקביעת מתחם העונש ההולם בתיק זה יש להתחשב גם בניצול הציני של הנאשמת את טוב לבם של מכריה והאמפתיה שלהם למצוקה הכוזבת שהציגה בפניהם. מעשיה של הנאשמת פגעו באמון האנושי הבסיסי בין אנשים ובוודאי גם באמונה בטוב. פגיעה מעין זו עלולה להיות הרסנית עבור החברה שבה היא מתרחשת, שכן יחסי אמון בין פרטים בחברה מאפשרים לה לתפקד טוב יותר תוך שיתוף פעולה בין הפרטים שבתוכה. בין היתר התחזות מכוערת לחולת סרטן עלולה לפגוע בחולים באמת שיתקלו בחוסר אמון מצד אחרים. המחשה לדברים אלה ניתן למצוא בתצהיר נפגע העבירה (ת/1) שבו הוא מתאר את הטראומה שנגרמה לו כתוצאה ממעשיה הציניים של הנאשמת, ואת חוסר האמון שפיתח בבני אדם בעקבות מעשיה המכוערים.

8. ניתן למצוא דמיון רב יותר לתיק שבפניי מאשר בתיקים שאליהם הפנתה התובעת, בפרשה שנידונה בת"פ (מחוזי - תל אביב) 45253-03-11 מדינת ישראל נ' רונן בר שירה (21.5.2017). באותו תיק נדון עניינו של מי שהציג את עצמו כ"מתרים כספים למטרות נעלות (מאבק לשחרור גלעד שליט משבוי, פעילות לעידוד מצב הרוח של נפגעי דליקת הכרמל ושיקום נזקיהם, הפגת לחץ נפשי מילדי שדרות המופגזת) או כמי שבאפשרותו לגייס סכומי כסף גדולים, בתמורה לתשלום עמלות שונות. בפועל, שלשל נאשם 1 את הכספים הרבים שאסף לכיסו, ועשה בהם למטרותיו". במרבית האישומים באותו תיק נקבעו מתחמי עונש הולם שבתחתיתם 6 או 9 חודשי מאסר בפועל.

9. בקביעת המתחם יש להתחשב כאמור לעיל גם בניסיונה של הנאשמת לפגוע בחקירה בדרך של מסירת מסמך מזויף למשטרה כתמיכה בטענתה הכוזבת שהיא חולה בסרטן. מעשה שכזה פוגע הן באכיפה הפלילית והן במתן אמון במסמכים רפואיים.

10. לנוכח האמור לעיל אך גם בהתחשב בכך שהנאשמת החזירה את מרבית הכספים ישירות לבתי העסק מייד כשפנו אליה קרבנותיה, אני קובע שמתחם העונש ההולם בתיק שבפניי נע בין 5 חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ל-15 חודשי מאסר בפועל.

11. הנאשמת בת כ-47, אם חד הורית ללא עבר פלילי, שמצבה הכלכלי אינו טוב. לבקשתה הפניתי אותה לאחר הודאתה לקבלת תסקיר משירות המבחן. ההליך מול שירות המבחן התארך זמן רב בשל קושי של הנאשמת בנטילת אחריות שהביא בין היתר לכך שלאחר קבלת התסקירים הראשונים נאלצתי לבדוק עם הנאשמת אם היא עומדת מאחורי הודאתה. בצד זאת הצביעו התסקירים על מגמת שיפור מתמדת ועל סיכוי לשיקום, וזאת כפי שאפרט להלן. דברה האחרון של הנאשמת בטרם מתן גזר הדין

12. בדבריה האחרונים בפניי לקחה הנאשמת אחריות על מעשיה, והביעה את שמחתה על כך שבחרה להשתלב בטיפול שיאפשר לה לבחון את עצמה לעומק ולהבין את מניעיה לעשיית המעשים שבגינם הורשעה. הנאשמת ציינה שתישא בהשלכות מעשיה לאורך כל חייה לאחר שהפרה אמון של אנשים וחברים התנתקו ממנה. לדבריה, בשל הרשעתה הפלילית היא מתקשה למצוא עבודה בתחום העיתונות בשירות המדינה, מחוץ לישראל או בתקשורת הזרה. יש לציין כי לקראת הדיון שבו טענו הצדדים בעניין העונש הגיש הסניגור מיזמתו טיעונים כתובים וצירף אליהם שלא לפי הפרוצדורה הקבועה בחוק מכתב ברוח דומה מאת הנאשמת. תסקירי שירות המבחן

13. בתסקיר הראשון בעניינה של הנאשמת, שהוגש לבית המשפט ב-8.5.2023, צוין שהנאשמת עלתה לישראל עם הוריה כשהייתה נערה צעירה, היא אם לילד שהיה כבן 10 בעת עריכת התסקיר, ופרודה מאביו. הנאשמת מסרה לשירות המבחן שבשל צורך לסייע כלכלית להוריה היא לא התגיסה לצה"ל, והועסקה לאורך השנים בעבודות מזדמנות בתחום ההוראה והניקיון, שמהן היא מתפרנסת גם כיום. במשך כשלוש שנים הועסקה הנאשמת כעורכת וכעיתונאית בערוצי תקשורת שונים - עד לביצוע העבירות שבכתב האישום. הנאשמת סיפרה שהיא מתמודדת עם חובות לבנקים שנוצרו בתקופה של כשנתיים שבמהלכן לא עבדה ועקב התנהלות כלכלית לא שקולה מצדה. לדבריה, הקשיים הכלכליים והעבירות שבהן הואשמה תרמו לערעור הקשר עם בן זוגה, אבי בנה, ולפרידתם. לדבריה, האב מנהל קשר תקין עם בנם אך אינו מסייע לה כלכלית. הנאשמת סיפרה שהיא מנהלת קשר תקין עם הוריה, המודעים להליך הפלילי נגדה ומגנים את התנהגותה, והם מסייעים לה מבחינה קונקרטית אך לא מספקים לה תמיכה רגשית.

14. שירות המבחן ציין בתסקיר ראשון זה שהוא התרשם שהנאשמת לא לוקחת אחריות על ביצוע העבירות שבכתב האישום וכועסת על נפגעי העבירה, שלטענתה הגישו נגדה תלונות שווא. הנאשמת טענה בפני קצינת המבחן שהחיובים בכרטיסי האשראי של נפגעי העבירה נעשו בטעות, הכחישה שאמרה להם שהיא חולת סרטן במטרה לקבל מהם כספים, וייחסה את האישום בגין שימוש במסמך מזויף לחברה שערכה את האבחון הרפואי. להערכת שירות המבחן, הנאשמת ביצעה את העבירות על רקע הקושי שלה לבקש עזרה, נטייתה לפעול ב"דפוס הסתרה" וקושי להבין את משמעות מעשיה והשלכותיהם. שירות המבחן התרשם שהנאשמת עשויה להיתרם מטיפול קבוצתי ייעודי בתחום המרמה, אך הנאשמת שללה באותו שלב כל נזקקות טיפולית. שירות המבחן העריך שללא מעורבות טיפולית, קיים סיכון לביצוע עבירות נוספות מצד הנאשמת בעתיד, בהתחשב בגורמי הסיכון הכוללים את חומרת העבירות והתמשכותן, דבקותה של הנאשמת בעמדה קרבנית ואי לקיחת אחריות על ביצוע העבירות, חוסר היציבות התעסוקתית שלה והקשיים הכלכליים שעדיין עומדים בפניה. כ"גורמי סיכון" לשיקום ציין שירות המבחן באותו תסקיר את הבעת הבושה והצער של הנאשמת על מעורבותה בהליך פלילי, ואת טענתה שהסדירה את חובותיה לרוב נפגעי העבירה.
15. בתסקיר מיום 17.8.2023 דיווח שירות המבחן שהנאשמת לוקחת אחריות רבה יותר על ביצוע העבירות, הביעה צער וחרטה על מעשיה והפגינה תובנה רבה יותר בנוגע לנזק שהסבה לנפגעי העבירה. עם זאת, הנאשמת אמרה לשירות המבחן שהיא האמינה שהיא חולה בסרטן, ונימקה בכך את בקשותיה לסיועם של נפגעי העבירה, כיוון שחשה בושה לשתף אותם בקשייה הכלכליים. הנאשמת טענה שהיא הסדירה את כל חובותיה לנפגעי העבירה בעזרת בני משפחתה, שלהם היא חבה כעת, והפקידה את כספי הפיצויים כמוסכם. הנאשמת הביעה לראשונה נכונות להשתלב בהליך טיפולי ייעודי, ונכללה לפיכך ברשימת המתנה לטיפול. שירות המבחן המליץ לדחות את הדיון בעניינה של הנאשמת במטרה לאפשר את שילובה בקבוצה טיפולית ולבחון את יכולתה להתמיד בה.
16. בתסקיר השלישי (מ-31.12.2024) דיווח שירות המבחן שהנאשמת הפגינה תובנה רבה יותר של הפסול שבהתנהגותה ושל "דפוסי המכשילים", וביטאה רצון להשתלב בטיפול ייעודי בתחום המרמה. הנאשמת עתידה הייתה להתחיל את הטיפול במסגרת קבוצתית זמן קצר לאחר הגשת התסקיר, ולכן המליץ שירות המבחן לדחות שוב את הדיון בעניינה במטרה לבחון את התקדמותה בטיפול.
17. בתסקיר מ-31.3.2024 דווח שהנאשמת השתלבה בקבוצה טיפולית כשלושה חודשים לפני כן, ומאז גילתה מחויבות ואחריות לטיפול, התמידה להגיע למפגשים, והשתתפה בהם באופן פעיל. שירות המבחן התרשם שהנאשמת מצויה בתחילתו של תהליך שינוי משמעותי לראשונה בחייה, ושהיא מפיקה תועלת רבה מהמסגרת הטיפולית. לאור זאת ביקש השירות להמשיך ולבחון את התקדמותה של הנאשמת בטיפול, ולגבש את המלצותיו לאחר דחיה נוספת.
18. בתסקיר האחרון (מ-1.7.2024) דיווח שירות המבחן שהנאשמת המשיכה להתמיד בטיפול, וגילתה פתיחות וכנות במסגרת הקבוצה. הנאשמת הביעה בפני שירות המבחן שביעות רצון מההליך הטיפולי, שלדבריה מסייע לה בהבנת הדפוסים שהובילו לביצוע העבירות, ואת נכונותה להמשיך בו במסגרת צו מבחן. הנאשמת מסרה לשירות המבחן שהיא עדיין מתמודדת עם קשיים כלכליים, אך הציגה אישורים על הפקדת הפיצויים שהיה עליה לשלם. לפי התסקיר, לא נפתחו נגד הנאשמת תיקים חדשים מאז ביצוע העבירות שבכתב האישום.

19. בבחינת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות על ידי הנאשמת, שקל שירות המבחן את חומרת העבירות ומשך ביצוען, את הימשכות הקשיים הכלכליים עמם הנאשמת ממשיכה להתמודד, ואת היעדרן של מערכות תמיכה סביבה. "גורמי הסיכוי" לשיקום כוללים לפי התסקיר את הסדרת חובותיה של הנאשמת מול נפגעי העבירה והפקדת הפיצויים, האחריות הרבה יותר שהיא לוקחת כיום על ביצוע העבירות והתובנה שפיתחה בנוגע לדפוסים הבעייתיים שהובילו אותה לביצוען. להערכת שירות המבחן, הסיכון לביצוע עבירות נוספות על ידי הנאשמת פחת. זאת, בעיקר הודות להליך הטיפול.

20. לנוכח האמור לעיל, המליץ שירות המבחן לאמץ את האפיק הטיפול-שיקומי ולהוציא במסגרת גזר הדין צו מבחן למשך שנה. שירות המבחן סבור שעונש מאסר בפועל, גם אם ירוצה בעבודות שירות, יפגע בשיקומה של הנאשמת כיוון שלא תוכל להמשיך להשתתף במפגשי הקבוצה הטיפולית הנערכים באותן שעות כמו עבודות השירות. שירות המבחן המליץ לפיכך לגזור על הנאשמת 300 שעות שירות לתועלת הציבור לצד מאסר על תנאי "אשר יהווה גבול ברור ונוסף להתנהגותה". שירות המבחן לא המליץ לבטל את הרשעתה של הנאשמת כיוון שלא הוצגו בפניו מסמכים המעידים על פגיעה קונקרטי שתגרום לה כתוצאה מהרשעתה. הבקשה לביטול ההרשעה

21. הסיגור ביקש כי הרשעת הנאשמת תבוטל. בהקשר זה פירט הסיגור את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהובאו בתסקירי שירות המבחן והדגיש כי הנאשמת פרעה את כל חובותיה הקשורים לתיק. עוד טען הסיגור שאילו היה מתקיים שימוע בתיק זה, כתב האישום כלל לא היה מוגש לאחר שהנאשמת הייתה פורעת את חובה לנפגע העבירה היחיד שלו נותרה חייבת. עוד ציין את העובדה שמדובר בעבירה יחידה שנעברה לפני זמן רב על רקע מצוקה כלכלית. לנוכח ההליך הטיפולי שעברה הנאשמת סבור הסיגור שאין מקום "להרוס את המשך חייה, אלא להעניק לה כלים להתמודדות". הסיגור מחה על כך ששירות המבחן לא המליץ על ביטול הרשעתה של הנאשמת "אך משום" שלא יכולה הייתה להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לה כתוצאה מן ההרשעה. לדעת הסיגור, "נזק קונקרטי" הינו רעה חולה". לדבריו, בשל הקושי להוכיח נזק כזה כשלא ידוע לאן יובילו החיים את הנאשמת, בתי המשפט מסתפקים פעמים רבות בכך שקיים סיכון לנזק שאינו קונקרטי לשם ביטול הרשעה. בהקשר זה הפנה הסיגור לעפ"ג (באר שבע) 66903-07-20 טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.2020) ולת"פ (נתניה) 72771-07-19 מדינת ישראל נ' נטע לי יחיאל (11.5.2021). הסיגור הפנה גם לשורת פסקי דין שניתנו בין השנים 2004-2012 ובהם בוטלו הרשעות של נאשמים שהורשעו בעבירות מרמה וזיף שונות.

22. התובעת התנגדה לביטול ההרשעה הן משום שהנאשמת לא הצביעה על פגיעה קונקרטיה שתיגרם לה כתוצאה מהרשעתה, והן משום שלדעת התובעת העבירות שעברה הנאשמת כלל לא מאפשרות לבטל את ההרשעה. בהקשר זה הפנתה התובעת לרע"פ 2163/19 איתמר מרכוס נ' מדינת ישראל (3.4.2019) שבו בתיק של התחזות לעורך דין, קבלת דבר במרמה וזיוף מסמך (שלפיו הנאשם חולה בסרטן) הובאו דברי בית משפט השלום שלפיהם "חומרת המעשים וסוג העבירות בהן הורשע המבקש 'מקשים עד מאד להורות על ביטול הרשעתו'". עוד הפנתה התובעת באותו הקשר לרע"פ 5949/17 משה אמר נ' מדינת ישראל (25.7.2017) שבו בתיק של עבירות זיוף והתחזות נכתב כי "לא ניתן 'לוותר' על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה".

23. כידוע, הכלל הוא ש"משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם"^[1], וסיומו של תיק במקרה כזה ללא הרשעה הוא חריג לכלל שיש לנקוט בו "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה"^[2] - זאת, כאשר מתמלאים שני תנאים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה"^[3]. עם השנים השתרשה בפסיקה גישה שלפיה "על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה"^[4]. יתר על כן, ניתן אף למצוא בפסיקה גישה שלפיה "מקום בו הרשעת נאשם בעבירה פלילית עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל 'ראוי כי בית המשפט ימנע מלעסוק בכך ויותר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים"^[5]. חשוב מכך הוא שהפסיקה הכירה בכך שמתקיים יחס בין שני התנאים לסיום תיק ללא הרשעה במונח ש"ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדיון"^[6].

24. המקרה שבפניי אינו נמנה על המקרים שבהם מעשה העבירה קל במידה כזו שניתן להסתפק בראיות קלושות לעניין הסיכון לעתיד הנאשם כתוצאה מהרשעתו. יתר על כן, במקרה שבפניי אין ראייה כלשהי לכך שעתידה של הנאשמת יפגע כתוצאה מהרשעתה, ולמעשה לא הוצגה כל הנמקה אמיתית לכך שהמקרה של הנאשמת צריך להוות חריג לכלל שלפיו יש להרשיע נאשם שביצע עבירה. על כך יש להוסיף שהמלצת שירות המבחן לגזור על הנאשמת עונש מאסר מותנה לשם הצבת גבולות אינה יכולה להתממש אם תבוטל ההרשעה. כלומר, ביטול ההרשעה עלול להביא לסיכול אחת ממטרות הענישה שהיא הרתעת היחיד. במצב דברים זה כדי לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה אין צורך לקבוע שחומרת מעשיה של הנאשמת בפני עצמה חוסמת את האפשרות של ביטול ההרשעה כפי שטענה התובעת. בשולי הדברים אציין שטענת הסניגור שלפיה לא היה מוגש כתב אישום אילו היה נערך לנאשמת שימוע, היא בגדר ספקולציה בלבד.

25. לנוכח האמור לעיל, אני דוחה את בקשת ההגנה ומותיר את הרשעת הנאשמת על כנה. עונשה של הנאשמת

26. בצדק שינתה התביעה את עמדתה העונשית בעקבות קבלת תסקירו האחרון של שירות המבחן, שלא רק שמצביע על סיכויי שיקום של הנאשמת לנוכח האפקטיביות של הטיפול בה, אלא שנאמר בו שהטלת עונש מאסר בעבודות שירות צפויה לפגוע בשיקומה של הנאשמת כיוון שלא תוכל להמשיך בטיפול שנעשה באותן שעות שבהן מבוצעות עבודות שירות.
27. אני מוצא כי שירות המבחן, שהשקיע רבות בעניינה של הנאשמת תוך הפגנת סובלנות, סבלנות והתמדה, ערך איזון ראוי בין השיקולים השונים. אמנם היקף שעות השל"ץ שעליו המליץ השירות הוא גדול, אך אינו "אסטרונומי" כהגדרת הסניגור. הואיל והשירות לתועלת הציבור נקבע כתחליף מקל לעונש החמור יותר של עבודות שירות מן הראוי לציין ש-300 שעות עבודה מתבצעות בתקופה קצרה מחודשיים של עבודות שירות, שנופלת בהרבה מן הקצה התחתון של מתחם העונש ההולם.
28. לנוכח האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:
- א. 300 שעות של"ץ לפי התוכנית שהכין שירות המבחן.
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תשוב ותעבור עבירה שבה הורשעה בתיק זה או כל עבירת רכוש, הונאה או מרמה אחרת או כל עבירה שיש בה יסוד של פגיעה בחקירה פלילית.
29. מוצא בזאת צו מבחן בעניינה של הנאשמת למשך שנה.
30. כפי שהבהרתי לנאשמת בדיון, הפרת צו השל"ץ או צו המבחן עשויה להביא להטלת עונש אחר חלף הצו שהופר. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מיום המצאת גזר הדין. המזכירות תשלח את גזר הדין לצדדים ולשירות המבחן. ניתן היום, 24 ביולי 2024, בהיעדר הצדדים (בהסכמתם לנוכח הפגרה).

[1] ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997)

[2] ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.1985)

[3] ע"פ כתב הנ"ל

[4] רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014)

[5] רע"פ 5006/24 מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל (15.7.2024) המצטט את רע"פ 6117/23 אפרים נוה נ' מדינת ישראל (2.5.2024) - ברע"פ נוה דובר בכשרות לעסוק במקצוע מסוים.

[6] רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי (10.9.2013).